

Camellia

黛墨 ไต้บัว เขียน
แนวคำบนหลักคา แปล
Yuyasheng Un

权
 冠
 天
 下
 神
 云
 小
 毒
 妃
 9
 อยา
 ยอตพิษ
 พิษจิตใจ
 อด
 ฝืน
 ทรน

บทที่ 387 ลูกถีบท้อง

เพียงแต่ว่าตำราแพทย์ที่นางอ่านมานั้น ส่วนมากล้วน สืบทอดมาจากตำเยียน ตำราแพทย์มากมายเป็นวิชาแพทย์อัน เปี่ยมด้วยปัญญายิ่งใหญ่ ซึ่งแนวคิดใกล้เคียงกับความรู้สมัยใหม่ อย่างมาก

เมื่อแคว้นหนึ่งล่มสลาย ย่อมมีสิ่งของมากมายสูญหายไป ด้วย

เพียงตำราแพทย์เล็กน้อยที่เหลือจากตำเยียนยังมี ประสิทธิภาพดีเยี่ยมเช่นนี้ นางไม่กล้าคิดเลยว่า ก่อนตำเยียนจะ ล่มสลายนั้น อารยธรรมจะยิ่งใหญ่เพียงใด

“มีบันทึกตามพงศาวดารอยู่ไม่น้อยกล่าวว่า ฮองเต้ผู้มี ชะตาสวรรค์ของตำเยียนสามารถอัญเชิญเทพอสูรได้ เทพอสูร นั้นเห็นฟ้าดำน้ำได้ แข็งแกร่งไร้ผู้ต้าน จึงทำให้ตำเยียนรวบรวม แผ่นดินได้ในเวลาไม่นาน” ฉู่จี้เฟิงเอ่ย “ไม่เพียงเท่านั้น แคว้น

ตำจีสถาปนาขึ้นมาเพียงร้อยปีเท่านั้น แต่ตำเยียนกลับยืนหยัด
ไ้ได้นับพันปีจึงล่มสลาย ย่อมเห็นได้ว่าตำเยียนมันคงเพียงใด”

ซูอินเยว้ถึงกับตกใจนัก “สามารถอัญเชิญเทพอสูรได้
ด้วยหรือ คล้ายกับในละครโทรทัศน์เลย” ไม่แน่ว่าอาจมีการ
บำเพ็ญเขียนด้วยกรรมมัง”

นางกล่าวจบ ลูกในครรภ์ยังถีบใส่นางหนึ่งครั้งด้วยความ
ตื่นเต้น

ฉู่จีเฟิงเลิกคิ้ว “ละครโทรทัศน์?”

“ที่บ้านข้า ละครโทรทัศน์ก็คล้ายกับการละครเงาของที่นี่”
ซูอินเยว้เอ่ย ก่อนกล่าวต่อ “ท่านลองดูสิ บรรดาตัวเอกในละคร
เงามีใช้ล้วนเกิดมาพร้อมพลังเทพหรือ”

“นั่นล้วนเป็นเรื่องกุขึ้นทั้งสิ้น ข้าอย่างไรเสียก็มีอาจเชื่อ
เรื่องอัญเชิญเทพอสูรได้” ฉู่จีเฟิงยังคงมีท่าทีเย็นชา

แต่พอเขากล่าวจบ ลูกก็ถีบซูอินเยว้อีกครั้ง

นางร้องอุทานเบาๆ ด้วยความเจ็บ รอยย่นบนหว่างคิ้ว
ปรากฏขึ้นทันใด

“เป็นอะไรหรือ” ฉู่จี้เฟิงร้อนรน รีบเอ่ยถาม

“ลูกท่านถีบข้านะสิ” ซูอินแย้วทำหน้าที่หมอง ดีฉู่จี้เฟิงไป
หนึ่งที่ระบายความขุ่นเคือง “ต้องเป็นเพราะท่านพูดไม่เข้าหู เขา
ถึงได้โกรธขึ้นมา”

“เขายังอยู่ในห้องเจ้า จะฟังเข้าใจได้อย่างไร เขาเพียงแต่
อยากขยับตัวเท่านั้นเอง”

ซูอินแย้วยังไม่ทันได้ฟังจบ ลูกก็ถีบติดๆ กันสองครั้ง
คล้ายอยากจะทะลุห้องออกมาให้ได้

เหงื่อผุดซึมบนหน้าผากนาง นางบีบมือฉู่จี้เฟิงแน่น เอ่ย
ด้วยโทสะ “เขาฟังเข้าใจ! เขาโกรธแล้วนะ!”

ฉู่จี้เฟิงไม่ใช่คนที่ถูกถีบ เขาจึงไม่รู้สิกรู้สา เบิกตากว้าง

เขาไม่เคยได้ยินเรื่องเช่นนี้มาก่อน

“จริงหรือ”

“จริงสิ” ซูอินแย้วเองก็แปลกใจ

เด็กอยู่ในครรภ์ได้ยินเสียงนั้นนับว่าปกติ แต่ฟังเข้าใจ
ภาษาคนจนถึงขั้นแสดงความโกรธ นางก็ไม่เคยเจอ

“สมแล้วที่เป็นลูกข้า เจ้งไปเลย!” ฉู่จีเฟิงอดยินดีมิได้ เขา
ถึงกับลอกเลียนคำพูดของชูอินแย้ว

เห็นที่เจ้าตัวน้อยจะถีบนางจนพอใจแล้ว จึงสงบลงในที่สุด

ฉู่จีเฟิงรู้สึกประหลาดยิ่งนัก เหตุใดพอเขากล่าวว่าเรื่อง
อัญเชิญเทพอสูรไม่มีจริง เจ้าตัวน้อยถึงได้มีปฏิกิริยารุนแรงถึง
เพียงนั้น

ช่างเถิด รอให้เด็กน้อยคลอดออกมา ค่อยสอบถามด้วย
ตนเองก็แล้วกัน

เรื่องอัปยศที่สกุลเขี่ยก่อในงานเลี้ยงฉลองชัยชนะ แพร่กระจาย
ออกไปอย่างรวดเร็ว

เดิมทีชาวบ้านยังแอบซุบซิบนินทาเรื่องครรภ์ของ
ชูอินแย้วอยู่บ้าง ทว่าเมื่อมีข่าวลือใหม่แพร่ออกมา พวกเขายอม
หันไปพูดถึงเรื่องใหม่แทน เพื่อไม่ให้ตกกระแส

ผีหนองบร่างของเซี่ยถึงอวี้ยังพอรักษาได้ แต่ศักดิ์ศรีที่
เสียไปนั้นยากจะเรียกคืน

ยิ่งไปกว่านั้น นางยังถอดเสื้อผ้าต่อหน้าบุรุษไม่น้อย นาง
ยากจะหาสามีได้อีก ทว่าสกุลเซี่ยไม่คิดจะละทิ้งเซี่ยถึงอวี้ง่าย ๆ
พวกเขาคิดเพียงว่า หากเวลาผ่านไปจนเรื่องเจียบลง พวกเขา
จะยังใช้นางเพื่อการแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ได้

เดิมทีเซี่ยถึงอวี้ไม่กล้าออกจากเรือน แต่ฮั่วกู่ถูกผู้กลับมาที่
จวนสกุลเซี่ย กล่าววว่าวันนั้นผ้าไหมสุจิ่นที่นางสวมนั้นผิดปกติ
มีคนวางแผนทำให้นางต้องเสียหน้า

นางโกรธจัด ไม่สนเสียงหัวเราะเยาะของผู้คน ออกไป
หาซูเยียนอวี้เพื่อเอาเรื่องทันที

เดิมทีซูเยียนอวี้ไม่อยากไป แต่หยางชื้อบอกว่า ต่อให้
เซี่ยถึงอวี้บ้บอายปานใด นางก็ยังเป็นบุตรีสกุลเซี่ย เป็นน้องสาว
ของสองเฮา ซูเยียนอวี้จึงจำต้องรักษาน้ำใจนาง

หยางชื้อต้องการให้นางช่วยปูทางให้ซูไปเฮ่า ทว่า
ซูเยียนอวี้เองก็กำลังร้อนใจเรื่องการแต่งงานของตน เพราะหลัง
ขึ้นปีใหม่ นางก็จะอายุครบสิบห้าแล้ว

เมื่อชูเยียนอวีมาถึงเซียนเว่ยโหลว นางก็เห็นเซี่ยถึงอวี่ทันที ทว่าเซี่ยถึงอวี่กลับเลือกนั่งโต๊ะกลาง อันเป็นจุดเด่นที่สุด ผู้คนมากมายต่างจำได้ว่านางเป็นใคร ต่างซุบซิบหัวเราะ

“ถึงอวี่ เหตุใดไม่เลือกห้องส่วนตัวเล่า” ชูเยียนอวี่นั่งลง สีหน้ายังคงประจบประแจง

เซี่ยถึงอวี่เงยหน้าขึ้น แยมยิ้มเย็นซา “ไม่จำเป็น ข้าอับอายขายขี้หน้าให้เสียแล้ว แต่เจ้าเล่า เจ้ามีเรื่องน่าอับอายหรือยัง”

ชูเยียนอวี่ชะงักไป ไม่เข้าใจนัก “ถึงอวี่ เจ้าหมายความว่าอย่างไร”

“เหอะ! เสแสร้ง!” พอคำพูดสิ้นสุด เซี่ยถึงอวี่ก็สั่งให้สาวใช้กดชูเยียนอวี่ไว้ แล้วลงมือฉีกเสื้อนอกของนางทันที!

ดีที่ยังเป็นฤดูหนาว ชูเยียนอวี่สวมเสื้อผ้าหนา จึงยังเหลือเสื้อตัวกลางและเสื้อชั้นใน

นางตกใจยิ่งนัก รีบขัดขึ้น “เจ้าคิดจะทำอะไร! เจ้าบ้าไปแล้วหรือ!”

ชื่อเสียงสตรีสกุลชูเพิ่งฟื้นคืนมาได้ จะให้ฟังที่นี้อีกมิได้!

เขี่ยถึงอวัยภมมือฟาดหน้านางฉาดหนึ่ง ด่าทอเสียงกร้าว
“ผ้าไหมสุจินนั้นที่เจ้าให้ข้า หากผ้าไหมสุจินพับนั้นปกดีดี จะเกิด
เรื่องน่าอัปอายในวังได้อย่างไร!”

นางเป็นเพียงบุตรธิดา ไม่มีสิทธิ์ได้ผ้าไหมสุจิน ครั้น
ชูเยียนอวี้มอบให้ นางจึงดีใจนัก หาได้ระแวงไม่ว่าจะถูกกลั่นแกล้ง

ใบหน้าชูเยียนอวี้ปวดแสบยิ่งนัก นางเบิกตากว้าง
ไต่ตรงตรง เพียงครู่เดียวก็เข้าใจทันที สีหน้าซีดเผือดลง

แท้จริงผ้าไหมสุจินนั้น ชูอินแย้วเป็นคนให้ชูลั่วผู้นำ
กลับมา แต่ชูเยียนอวี้ต้องการเอาใจเขี่ยถึงอวี้ จึงมอบให้นางไป

ร่างกายชูเยียนอวี้สิ้นสะท้าน

ชูอินแย้วไม่มีวันทำเรื่องใดโดยไร้เหตุผล! เช่นนั้นย่อม
หมายความว่านางล่วงรู้แล้วว่าเสื้อผ้าสองชุดนั้นมีปัญหา!

จบสิ้นแล้ว! ต่อให้วันนี้ชูเยียนอวี้เอาตัวรอดจากเงื้อมมือ
เขี่ยถึงอวี้ได้ นางก็มีอาการอดพ้นจากเงื้อมมือของชูอินแย้วอยู่ดี!

คิดถึงตรงนี้ ชูเยียนอวีก็ได้แต่หวาดกลัวอย่างถึงที่สุด!

ทว่านางไม่อาจพูดอธิบายออกมาได้ เชี่ยถึงอวีตบหน้า
นางไปแล้วครั้งหนึ่ง ยังไม่หายโกรธ คิดจะลงมือตบซ้ำ

ชูเยียนอวีไม่ยอมอีกต่อไป แม้ถูกสาวใช้กดไว้ แต่ทำยัง
ขยับได้ นางจึงตีบใส่เชี่ยถึงอวีหนึ่งที

อาศัยจังหวะที่เด็กรับใช้สกุลเชี่ยเข้ามาพยุ่งเจ้านายของ
ตน ชูเยียนอวีคิดว่าเอากำน้ำชาขวางใส่พलगกล่าวว่ “เจ้ามีสิทธิ์
อะไรมาทำท่ากร่างใส่ข้า! เจ้าลืมเรื่องที่ตัวเองทำไว้หรือไร!”

ศีรษะเชี่ยถึงอวีถูกกาน้ำกระแทกจนหนุนขึ้นมา นางไต่ยีน
คำข่มขู่ของชูเยียนอวี ยิ่งเดือดดาล จึงกระโจนเข้ามา กอดรัด-
พัดเหวี่ยงกับชูเยียนอวีอย่างดุเดือด

แขกทั้งหลายภายในร้านต่างตื่นตะลึง ไม่คาดคิดว่า
สาวน้อยสองคนจะตบตีกันอย่างเอาเป็นเอาตาย ถึงขั้นสาวใช้
ทั้งสองฝ่ายยังพากันเข้ามาร่วมวง ตีกันจนอลหม่าน

เชียนเว่ยโหลวเปิดกิจการในเมืองหลวงมานาน ไหนเลย
จะปล่อยให้เกิดเรื่องวุ่นวายเช่นนี้ได้ เจ้าของเชียนเว่ยโหลวรีบ

สั่งให้เรียกผู้คุ้มกันเข้ามา มัดพวกนางทั้งหมดแล้วส่งไปยังศาล
ชั้นเทียบ พวกนางทั้งสองต้องชดใช้ความเสียหายด้วย

เมื่อข่าวไปถึงเซียกวาง เขาก็โกรธจนตัวสั่น เขาไม่คิดว่า
เซียถึงอวีจะก่อเรื่องใหญ่อีก คราวนี้เขาไม่คิดจะไถตัวนาง
ปล่อยให้นางตายคาคุกไปเสีย เขาจะถือเสียว่ายังไม่เคยมีลูก
สาวโง่เง่าเช่นนี้

ฝ่ายสกุลเซียไม่คิดช่วย ส่วนสกุลซุ แม้ตั้งใจจะช่วย แต่ก็
ไร้เงินทอง

ของใช้ภายในเซียน่วยไหลเสียหายไม่น้อย กิจการทั้งวัน
ต้องหยุดชะงัก คิดเป็นเงินชดใช้ถึงสามหมื่นตำลึง แบ่งครึ่งแล้ว
แต่ละฝ่ายยังต้องจ่ายถึงหนึ่งหมื่นห้าพันตำลึง

บทที่ 388 ถอนหมั้นสกุลเงิน

สกุลชุกตักต่ำลงทุกวัน หยางซือแทบไม่มีเงินเหลือแล้ว

ยิ่งไปกว่านั้น ชูเยียนอวีเสียชื่อเสียง ต่อให้ไถ่ตัวออกมา
ได้ก็เป็นเพียงตัวว่าง

คิดได้ดังนั้น หยางซือก็ไม่คิดจะควักเงินเอง กลับไปหา
ซูลั่วผู้ร่ำให้อำนาจความยากจน

ซูลั่วผู้กับเงินอี่เหนียงเพียงนั่งฟังด้วยสีหน้าหนึ่งสงบ
มองหยางซือด้วยสายตาเย็นชา

“ท่านแม่เจ้าคะ บัดนี้อำนาจการเงินอยู่ในมือท่าน ข้า
ต่อให้ควักเงินส่วนตัวออกมาทั้งหมด ก็มีเพียงไม่กี่ร้อยตำลึง
จะช่วยอะไรได้เจ้าคะ” ซูลั่วผู้เอ่ย

แววตาหยางซือเต็มไปด้วยความเจ้าเล่ห์ “เช่นนั้นเจ้าก็
ไปพูดกับพระชายาหลังห้อง หรือไม่ก็ไปขอยืมเงินคุณชายสี่เงิน
บ้างก็ได้ เจ้าเป็นพี่น้องกับเยียนอวี เจ้าจะเพิกเฉยได้อย่างไร”

ทว่าวันนี้ Чуฉั่วผู้ไม่ใช่สตรีอ่อนแอเหมือนแต่ก่อนอีกแล้ว
นางมีความคิดเป็นของตนเอง

อีกทั้งครั้งก่อนนางอุทิศสำหรับช่วยชูเยียนอวี๋ส่งของไปให้ แต่
กลับถูกชูเยียนอวี๋ใช้นางเป็นเครื่องมือ เมื่อชูเยียนอวี๋ไม่เห็นแก่
สายเลือด นางเองก็ไม่จำเป็นต้องทนอีกต่อไป

“พระชายาหลังห้องไม่ใช่คนในสกุลเราแล้ว อีกทั้งข้าก็ยัง
ไม่ได้แต่งงานกับคุณชายสีฉิน จะให้ข้าเอ่ยปากได้อย่างไร” Чуฉั่วผู้
น้ำเสียงเย็นชา “ท่านแม่ยังมีร้านและที่ดิน จะขายเอาเงินมากก็
ย่อมได้นะเจ้าคะ”

“จะได้อย่างไรเล่า ของพวกนั้นต้องเก็บไว้ให้ไปเช่าใน
ภายหลัง!” หยางซื่อโพล่งเสียงสูงจนแทบแตกพราว

Чуฉั่วผู้หัวเราะเย้ยหยัน ก่อนก้มหน้าบักผ้าต่อไป เอ่ย
เสียงเฉยชา “แต่พี่สามก็เป็นลูกในไส้ของท่านเช่นกัน หาก
ท่านแม่ยังไม่เหลียวแลนาง แล้วจะให้ผู้อื่นช่วยเหลือนางได้
อย่างไรเจ้าคะ”

หยางซื่อถูกย่นจนหน้าร้อนผ่าว

นางเป็นภรรยาเอก แต่กลับถูกอกกับบุตรธิดาทำให้
ขายหน้า

ทว่าซูลัวผู้ยังเป็นบุตรสกุลสูง ไม่เหมือนซูลินเยว่ หยางซื่อ
ย่อมหาหนทางกดหัวซูลัวผู้ได้

เมื่อออกจากเรือนของซูลัวผู้แล้ว หยางซื่อก็พกหนังสือ
ไปยังจวนแม่ทัพจิน กล่าวอ้างว่าซูลัวผู้มีโรคเรื้อรัง ไม่อยากเป็น
ภรรยาจินเย่ จึงขอลงหมั้น

ตอนนั้นจินเย่ไม่อยู่ในจวน เป็นแม่ทัพผู้เฒ่าจินที่ออกมา
พบหน้า

แม่ทัพผู้เฒ่าจินได้ฟังเรื่องราวก็พลันคิ้วขมวดทันที

ซูลัวผู้นั้นมีอายุครบสิบสี่ปี อีกเพียงสองปีก็จะเข้าพิธีแต่งงาน
เข้าสู่สกุลจินแล้ว จินเย่แม่ภายนอกดูไม่ใส่ใจ แต่ความจริงกลับสั่ง
ให้ช่างเขียนแบบเพื่อจะซ่อมแซมเรือนของตนใหม่ในปีหน้า
เตรียมไว้ให้ซูลัวผู้ย้ายมาอยู่ ทุกสิ่งใหม่หมด

เขามองหนังสือหมั้นที่วางอยู่บนโต๊ะ ก่อนกล่าวขึ้นว่า
“จินเย่ถนัดเรื่องการแพทย์ หากคุณหนูสี่ซู่ป่วยเป็นโรคเรื้อรัง

ก็ให้เขาไปตรวจดูเสีย อีกทั้งกว่านางจะถึงวัยปักปันยังเหลืออีก
กว่าปี ย่อมรักษาได้ทันเวลา ชุชอุหยินไม่ต้องกังวล”

หยางซือไม่พอใจนัก ไม่รู้ชูลัวผู้มิดีตรงไหน ยามนี้แม้เขา
จะได้ยินว่านางมีโรคเรื้อรัง แม่ทัพผู้เฒ่ายังไม่ยอมถอนหมัน

หากเป็นบ้านอื่น คงตกลงทันทีแล้ว

นางผีนยัมพลางกล่าว “ท่านแม่ทัพผู้เฒ่า ข้าไปหาหมอ
แล้ว บอกว่าต้องอีกสามถึงห้าปีถึงจะหายได้ บิดาของนางไม่อยู่
แล้ว ตอนนี้สกุลชูลัววนเป็นข้าที่ดูแล ข้าจึงอยากขอให้ท่านแม่ทัพ
ผู้เฒ่ายินยอม”

แม่ทัพผู้เฒ่าจินถึงได้เข้าใจว่าแท้จริงแล้วเรื่องโรคเรื้อรัง
เป็นเพียงข้ออ้าง หยางซือเพียงต้องการมาถอนหมัน เพื่อรังแก
ชูลัวผู้

เขาผ่านศึกสงครามมานักต่อนัก ไหนเลยจะยอมให้ใคร
มาข่มเหงง่าย ๆ

“สกุลชูลัวและสกุลจินได้แลกหนังสือหมั้นกันแล้ว ทั้งยังมี
ของหมั้น เจ้าคิดว่าพุดถอนก็ถอนได้ตั้งใจรี! หรือเจ้าคิดว่าสกุล

ฉันเราเป็นพวกอ่อนแอ!” แม่ทัพผู้เฒ่าโกรธจนสีหน้าเปลี่ยน
ไม่คิดจะอ้อมค้อมอีก

อำนาจบารมีที่สะสมมานานเผยออกมา ทำให้หยางซือ
ผู้เป็นสตรีในเรือนหลังถึงกับสะดุ้งเฮือก ไปหน้าซีดขาว

“หนังสือหมั้นกับของหมั้นย่อมคืนได้ทั้งสิ้น แต่ Чуฉ่วผู้เป็น
บุตรของสกุลชู่ หากข้าไม่ยอมให้นางแต่งงาน สกุลฉินจะบังคับได้
หรือไร หรือสกุลฉินไม่เห็นกฎหมายแผ่นดินอยู่ในสายตาระนั้น
หรือ!” หยางซือโพล่งขึ้น

ของหมั้นที่สกุลฉินส่งมา นางแทบมิได้แตะต้อง ถึงเวลาก็
ต้องถูกบรรจุเข้าเป็นสินเดิมของ Чуฉ่วผู้ดี นับแล้วเป็นการ
ขาดทุนทั้งสิ้น

เมื่อ Чуฉ่วผู้ไม่ยอมช่วยออกเงินหรือไปเยี่ยมจากผู้อื่น
หยางซือจึงยังไม่ยอมให้นางได้ดี

แม่ทัพผู้เฒ่าฉินก็ขมวด ไม่คิดว่าหยางซือจะดีธำรงถึง
เพียงนี้

ก็จริงอยู่ หากหยางซื่อยืนกรานถอนหมั้น สกุลฉินก็มีอาจทำอะไรได้

หยางซื่อเห็นดังนั้นก็รู้ว่าตนบรลุจุดประสงค์แล้ว จึงเปลี่ยนน้ำเสียงกล่าวว่า “ท่านแม่ทัพผู้เฒ่าก็ทราบดี สกุลชูบัดนี้มีเพียงหญิงม่ายกับเด็กกำพร้า การใช้ชีวิตลำบากนัก หากท่านแม่ทัพผู้เฒ่าช่วยเพิ่มของหมั้นอีกสักหน่อย เรื่องทั้งหลายก็จะง่ายดายขึ้น”

คิ้วแม่ทัพผู้เฒ่าขมวดเป็นปม สีหน้าฉุนเฉียว เขายกชาถ้วยขึ้นจิบ ระวังโทษที่พลุ่งพล่านในอก

แท้จริงแล้วนางเพียงมาเรียกเงินเท่านั้น!

ในเมืองหลวงเรื่องของชูเยียนอวี๋กับเซี่ยถึงอวี๋เป็นที่รับรู้กันทั่ว

เขาคຸ່นคิດอยู่คຸ່ນหนึ่ง ก็ยังหวังถึงความสุขของหลานชาย จึงเอ่ยว่า “เรื่องนี้ก็ไม่ได้ยากเย็นอะไร ข้าเพิ่มของหมั้นอีกหนึ่งหมื่นห้าพันตำลึงดีหรือไม่ ชูฮูหยินคิดเห็นเช่นไร”

จำนวนนั้นพอดีกับจำนวนเงินที่จะไถ่ตัวชูเยียนอวี้ออกมาได้

หยางซื่อเห็นแม่ทัพผู้เฒ่าตกลงอย่างง่ายดายเช่นนี้ นางก็รู้ว่าสกุลฉินเอ็นดูชูลั่วผู้ไม่น้อย เช่นนั้นหนึ่งหมื่นห้าพันตำลึง ย่อมไม่พอ

นางยกถ้วยชาขึ้นเป่าเบาๆ ก่อนเอ่ย “ท่านแม่ทัพผู้เฒ่า การที่สกุลฉินรับบุตรสกุลชูเข้าจวน ย่อมต้องให้สมฐานะ อย่างน้อยๆ ต้องเพิ่มอีกห้าหมื่นตำลึง”

แม่ทัพผู้เฒ่าฉินชะงักไปทันที โทสะพุ่งขึ้นดั่งไฟลุก ตวาดออกมาอย่างเดือดดาล “สตรีสารเลว! ละโมบโลภมาก ถึงกับกล้าขอห้าหมื่นตำลึง! ข้าให้เจ้าแล้ว เจ้ายังไม่พอใจอีกหรือ!”

หยางซื่อตกตะลึง ดวงตาเบิกกว้าง เอ่ยตะกุกตะกัก “ท่าน...ท่านถึงกับใช้คำหยาบคายดำซ้ำ?”

“ดำก็คือดำ! ยังต้องเลือกวันเวลารึ!” แม่ทัพผู้เฒ่าฉินมองนางก็ยิ่งเดือดดาล

หญิงแพศยาคนนี้โลภมาก น่ารังเกียจยิ่งนัก หากได้
เกี่ยวข้องเป็นญาติสกุลฉินจริง เกรงว่าจะนำหายนะมาให้

สกุลฉินสืบทอดความจงรักภักดีมานับร้อยปี แม้มิม่มั่งคั่ง
นัก แต่ก็ไม่อาจทนเห็นสตรีเช่นนี้มาข้องเกี่ยว

ใบหน้าหยางซื่อแดงกำ มือที่บีบผ้าเช็ดหน้าสั่นระริก
“ไม่แต่งแล้ว! สกุลซุของข้าไม่เกี่ยวข้องกับสกุลฉินอีกต่อไป!”

“ดี! ข้าก็มืออยากเป็นญาติกับเจ้าหรือ!” แม่ทัพผู้เฒ่าฉิน
สั่งทันทีให้นำหนังสือหมั้นของซูลู่ฝูออกมา แลกเปลี่ยนคืน แล้ว
ส่งคนไปสกุลซุเพื่อขนของหมั้นกลับมา

เรื่องนี้เดิมที่ตกลงกันแล้วว่าจะถอนหมั้น เขาจึงไม่ได้
รู้สึกว่ตนผิดต่อสกุลฉู่หรือสกุลซุแต่อย่างใด

หยางซื่อโอรสจุนหน้าแดง เดินจากไปทันที ทางฝ่ายสกุล
ฉินก็ขนของหมั้นกลับคืน

เงินอีเหนียงตกใจนัก จึงแอบถามคนรับใช้สกุลฉิน ต่างก็
กล่าวว่าไม่รู้เรื่อง เพียงแต่เป็นคำสั่งของแม่ทัพผู้เฒ่าเท่านั้น

นางเป็นเพียงอีเหินยง ไม่มีสิทธิ์ออกหน้า อีกทั้งตระกูลใหญ่อย่างสกุลฉิน อีเหินยงอย่างนางออกหน้าได้อย่างไรกัน

ซูลี้ผู้กำลังนั่งปักผ้าอยู่ในห้อง ได้ยินข่าวก็ถึงกับชะงัก

เข็มปักผ้าที่อยู่ในมือที่ม่นีวจนเลือดซึม นางยังไม่ทันรู้สึกเอ๋อเสียงสั้นเครือ “ถอนหมั้นแล้วรี ของหมั้นก็ถูกชนกลับไปแล้วหรือ”

เงินอีเหินยงดวงตาแดงก่ำ พยักหน้ารับ “ใช่ ข้าไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น เจ้าลองไปหาพระชายาหลังห้องให้ช่วยสอบถามดูเสียหน่อย”

เรื่องนี้นางกับฉินเย่ตกลงกันว่าไว้ว่าจะไม่ถอนหมั้น เหตุใดจู่ๆ ถึงได้ถอนหมั้นอย่างกะทันหันเช่นนี้

บทที่ 389 สกุลหยางแทรกแซง

อินชวงกับอินหลันสบตาทันเล็กลง พวกนางถูกฉินเย่ส่งมา คอยรับใช้ ครั้นเข้าจวนสกุลชูแล้ว ก็ไม่ค่อยรู้ข่าวคราวทาง สกุลฉินอีก

“อีนีเยงอย่าได้ร้อนใจไป” อินชวงเอ่ย “พระชายาหลังฮ่อง บัดนี้ไม่ใช่บุตรสกุลชูอีกแล้ว นางจะยุ่งเกี่ยวระหว่างสองตระกูลก็ดู ไม่เหมาะ ข้ากับอินหลันเป็นสาวใช้สกุลฉิน ย่อมไปถามเรื่องนี้ จากคุณชายโดยตรงได้เจ้าค่ะ”

ฉูลี้ผู้บีบมือ สีหน้าซีดเผือด พยักหน้ารับ “ก็จริง พี่รอง ต้องพักผ่อนเพื่อบำรุงครรภ์ ไม่ควรกังวลเรื่องข้า”

ทว่าในใจนางทั้งหวาดหวั่นทั้งเศร้าสร้อย การที่แม่ทัพ ผู้เฒ่าถอนหมั้นอย่างกะทันหัน ย่อมหมายถึงเขาไม่พอใจในตัว นาง

เรื่องการแต่งงานล้วนขึ้นอยู่กับผู้ใหญ่ ถึงแม้อินเย์จะ
ดิ้อร์นั้นแต่งงานกับนาง แต่วันหน้าเมื่อนางแต่งเข้าจวนสกุลฉินไป
เกรงว่าจะอยู่ได้อย่างยากลำบาก

นางกับฉินเย์...อาจจะไม่ควรอยู่ร่วมกันตั้งแต่แรก

คิดดังนั้น ใจนางก็หม่นหมองลงไปทันที

อินชวงกับอินหลันกลับไปยังสกุลฉิน แต่ไม่อาจพบฉินเย์
สอบถามแล้วจึงรู้ว่าเขาออกนอกเมืองหลวงไปจัดหามาให้
ร้านยาจีซื่อ อีกหลายวันจึงจะกลับมา

ทั้งสองคนรู้ว่าเรื่องนี้เร่งด่วนนัก พวกนางจึงตัดสินใจ
ออกนอกเมืองหลวงไปตามฉินเย์ให้รีบกลับมาแก้ปัญหา

ทว่าข่าวการถอนหมั้นระหว่างสกุลฉินกับสกุลซุก็แพร่-
สะพัดออกไปทั่วเมืองหลวง ก่อให้เกิดคลื่นลมแรงไม่น้อย

ท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์ทั้งหลาย สกุลหยางแสดง
ท่าทีรุนแรงที่สุด

หยางเหวินจงไม่คาดคิดว่าสกุลฉินจะถอนหมั้นกับซูลั่วผู้
จริง ๆ เขาจึงรีบไปหาบิดามารดา ขอให้ไปสู้ขอกับสกุลซูลั่ว

แต่เดิมหยางไท่ฟูได้ตัดขาดความสัมพันธ์กับหยางซื่อ
ไปแล้ว ก็ยังรู้สึกว่าตนหุนหันพลันแล่นเกินไป ครั้นเห็นหยาง-
เหวินจงไม่ถึงโทษโกรธเคือง จึงรู้สึกใจชื้น คิดจะใช้โอกาสนี้
เป็นทางออก

ยิ่งไปกว่านั้น การสอบครั้งนี้หยางเหวินจงสอบติดเป็น
จิ้นซื่อ¹ เขากับซูลั่วยินดีใจยิ่งนัก เรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ เขาย่อมไม่
อาจปฏิเสธ

ทั้งสองจึงถือหนังสือหมั้นและของหมั้นไปยังสกุลซูลั่ว หวัง
จะให้หยางเหวินจงหมั้นหมายกับซูลั่วผู้

หยางซื่อได้ยินว่าพี่ชายพี่สะใภ้มาถึง นางก็ตกตะลึงไป
ครู่หนึ่ง ก่อนจะรีบออกมาต้อนรับด้วยความยินดี

หยางซื่อนั่งลงจิบชา พอฟังเจตนาที่พวกเขาจะมาเยือนก็
พลันเบิกตา “เหวินจง เจ้าชอบลั่วผู้ตั้งแต่เมื่อใดกัน”

¹ จิ้นซื่อ คือ ผู้สอบผ่านการสอบรอบที่ 4 ของระบบสอบเค่อจวี จัดสอบทุก 3 ปี

ชูฉั่วผู้มิใช่บุตรที่นางให้กำเนิด นางย่อมอยากให้ชูเยียนอวี
ได้แต่งงานกับหยางเหวินจงมากกว่า

หยางเหวินจงสีหน้าไม่พอใจ “ท่านอาหญิง ฉั่วผู้เป็นสตรี
ที่ดี ข้าหมายปองนางมานาน ครั้นรู้ว่าสกุลฉินถอนหมั้น ก็รีบนำ
บิดามารดามาสู่ขอทันที”

หยางซือชวตคิดว่า ไม่ถามความคิดของหลานชาย กลับ
หันไปทางหยางไท่ฟู “ท่านพี่ ฉั่วผู้เป็นเพียงบุตรอ่อน นางจะ
คู่ควรกับเหวินจงได้อย่างไร มีสู้หมั้นกับเยียนอวีดีกว่าหรือ”

ยังไม่ทันที่หยางไท่ฟูจะเอ่ย หยางฮูหยินก็แค้นยิ้ม
“ชูฮูหยิน เยียนอวียังถูกขังอยู่ที่ศาลขุนเทียน เจ้ายังมีหน้าจะให้
นางแต่งงานกับเหวินจงอีกหรือ เดิมทีพวกข้าไม่อยากข้องเกี่ยวกับ
สกุลชูอีก ทว่าข้าไร้ทางเลือก เหวินจงหลงรักคุณหนูสี่ชู พวกเรา
จึงจำต้องมา”

โชคที่ชูฉั่วผู้มิใช่บุตรของหยางซือ ไม่เช่นนั้นแล้ว สามิ
ภรรยาคนนี้คงไม่มีวันยอมตกลง

หยางซือสีหน้าไม่สู้ดีนัก นางลูบเตาอุ่นมือพลางครุ่นคิด

บัดนี้พี่ชายพี่สะใภ้ยอมกลับมาพบเพราะเรื่องการ
แต่งงาน หากนางยังไม่ฉวยโอกาสสมานรอยร้าวเสีย ก็ยากที่จะ
หาหนทางประสานไมตรีภายนอกหน้าได้

อีกทั้งไปเฮายังต้องเข้าเรียนในสำนักศึกษา ภายนอกหน้า
ล้วนต้องพึ่งพาพี่ชายช่วยเหลือ

คิดถึงตรงนี้ หยางซื่อก็ยิ้มกว้างทันที “ลั่วผู้เป็นที่รักของ
พวกท่านเช่นนี้ นับเป็นวาสนาของนาง เช่นนั้นก็ตกลงตามนี้
เถิด”

หยางเหวินจงยินดียิ่งนัก รีบทำความเคารพหยางซื่อ
แล้วจึงแลกเปลี่ยนหนังสือหมั้นกับของหมั้น เรื่องหมั้นหมายนี้จึง
ถือว่าเป็นที่ตกลง

เขาคิดไว้แล้วว่า รอให้ซูลั่วผู้ถึงวัยปักปันเมื่อใด จะมารับ
นางเข้าจวนทันที

เขามีได้พบซูลั่วผู้เสียนาน จึงอยากไปพบที่เรือนหลัง
พอดี ซูลั่วผู้ก็เพิ่งได้รับข่าวรีบออกมา ทั้งสองบังเอิญเจอกัน
กลางระเบียบหน้าจวน

Чуल्लीผู้วิ่งเหยาะ ๆ มาด้วยใบหน้าแดงระเรื่อ หอบหายใจ
 เล็กน้อย

หยางเหวินจงเห็นนางก็พลันตาเป็นประกาย นางสาวมชุด
 ผ้าแพรปักลายผีเสื้อสีขาวบนพื้นเขียวอ่อน รัศเอดด้วยผ้าคาดเอว
 รูปร่างอรชรบอบบาง ผ่านไปเพียงครึ่งปี นางก็งดงามสะพร้ง
 กว่าเดิม

“ลั้วผู้!” หยางเหวินจงทักทาย “เจ้ารู้ไหม ข้าเพิ่งสอบติด
 เป็นจิ้นชื้อ อันดับที่ยี่สิบสามเชียวนะ”

Чуल्लीผู้หาได้สนใจไม่ นางจ้องมองอีกฝ่าย “ท่านมาสู้อข้า
 หรือ”

“ใช่” หยางเหวินจงตอบยิ้มแย้ม

“ข้าไม่เห็นด้วย!” Чуल्लीผู้กล่าวเสียงหนักแน่น “ท่านกับ
 บิดามารดารีบกลับไปเสียเถิด!”

หยางเหวินจงถึงกับชะงัก นางไม่รู้สึกยินดีแม้แต่น้อย
 แวดตาคู่ นั้นยังแฝงไปด้วยความขุ่นเคือง

เขาแม้ริมฝีปาก เอ่ยด้วยน้ำเสียงเจือความเศร้า “ข้าเคย
สัญญาไว้ว่าเมื่อสอบติดจะมาสู่ขอเจ้า ช่างบังเอิญยิ่งนักที่สกุล
ฉินถอนหมั้น โชคชะตาฟ้าลิขิตโดยแท้”

“ข้าไม่ชอบท่าน” ชูลั่วฝูเอ่ยออกมาตรงไปตรงมา ดวงตา
สุกสกาวแว่นแฉะ “เรื่องการถอนหมั้นกับสกุลฉินย่อมเป็นเรื่อง
ความเข้าใจผิด วันหน้าข้ากับคุณชายสี่ฉินย่อมต้องแต่งงานกัน
ท่านรีบกลับไปเสีย อย่าหาเรื่องให้ตัวเองต้องอับอายอีกเลย”

ลมหนาวพัดโชย ชูดปลิวสะบัด เส้นผมบางปอยตกลงมา
แหบแค้น

เมื่อเห็นนางในยามนี้ หยางเหวินจงกลับยิ่งมุ่งมั่นหนัก
แน่นขึ้น

ครั้งหนึ่งเขาเคยทุ่มเทใจให้ชูเยียนหนิง ทว่าสุดท้ายเขา
กลับถูกนางหลอกใช้จนเขากลายเป็นคนโง่ในสายตาผู้อื่น

ทว่าสตรีนางนี้ ชูลั่วฝู หากไม่มีใจให้เขา นางก็กล่าว
ออกมาตรงๆ ไม่เคยปิดบังหรือหลอกลวง เขาเพียงต้องการ
ภรรยาที่จริงใจ ซื่อตรง ไร้เล่ห์กล

หยางเหวินจงมิได้ก่อกวนหรือแสดงความโกรธออกมา เขาเพียงเอ่ยอย่างแค้นซ้ำว่า “แต่ท่านแม่ของเจ้าก็ตอบตกลงไปแล้ว ทั้งยังแลกเปลี่ยนหนังสือหมั้นเรียบร้อย ต่อให้สกุลฉินจะหมั้นหมายกับเจ้าอีกครั้ง ก็เป็นไปไม่ได้แล้ว ลั้วฉู่ เจ้าก็ควรเข้าใจว่าสกุลฉินนั้นเป็นตระกูลใหญ่ ย่อมต้องการสะใภ้ที่สมฐานะ”

ในเมื่อซูลั้วฉู่กล่าวกับเขาอย่างเปิดเผย เขาเองก็ไม่หวังที่จะกล่าวตรงๆ ไปบ้าง หวังเพียงให้นางมองความจริงอย่างชัดเจน

“ข้ากับคุณชายสี่ฉิน...” ซูลั้วฉู่หนึ่งไปชั่วครู่ ก่อนเอ่ยหนักแน่น “เขาเคยกล่าวกับข้าว่า เขาชอบข้า และเขาจะต้องแต่งงานกับข้าอย่างแน่นอน!”

หยางเหวินจงถอนหายใจเฮือกใหญ่ จ้องมองเด็กสาวตรงหน้าที่ห่างออกไปเพียงไม่กี่ก้าว “หากเขาเห็นเจ้ามีค่าจริง เหตุใดจึงไม่ห้ามแม่ทัพผู้เฒ่าถอนหมั้น หากเขาเห็นเจ้ามีค่าจริง เหตุใดสองวันผ่านไป แล้ว เขายังไม่ปรากฏตัวเลย ลั้วฉู่ ข้าไม่กล้ารับปากว่าวันหน้าข้าจะทำให้เจ้ามีเกียรติสูงส่งเพียงใด แต่ข้าสัญญาได้ว่า จะดูแลเจ้าอย่างดี ไม่ให้เจ้าต้องทุกข์ระทมแม้แต่น้อย”

เขารู้ดีว่านางยังไม่มีใจให้ตน ทว่าเขาก็พร้อมจะรอรอจนกว่านางจะมีใจให้

Чульфуหน้าซีดเผือด หายใจสะดุด

แท้จริงแล้วนางเองก็ไม่อาจหาคำปลอบโยนให้แก่ตัวเองได้เช่นกัน ตั้งแต่อินชวกับอินหลันออกจากจวนไป บัดนี้พวกนางก็ยังไม่กลับมา ชาวคราวของฉินเย่ก็ไม่มีแม่แต่น้อย

นางกัตรีมฝีปาก ดวงตามีหยาดน้ำตา

หัวใจหยางเหวินจงแทบแตกสลาย ยิ่งมองก็ยิ่งโกรธ ฉินเย่ที่ปล่อยให้นางต้องเสาะแสวงถึงเพียงนี้

เขาก้าวไปข้างหน้า คิดจะปลอบโยนนาง

ทว่าทันใดนั้นเอง พลันมีเสียงใสกังวานดังขึ้น “คุณชายหยาง โปรดหยุดก่อน อย่าได้เข้าไปใกล้ Чульฟูเกินไป”

Чульฟูสะดุ้งหลุดออกจากภวังค์แห่งความโศกเศร้า เมื่อหันไปมองก็เห็นว่าเป็นซูอินเย่ที่เดินเข้ามา

บทที่ 390 นางมีพีสาวहनหลัง

ซูอินเยว่สวมชุดกระโปรงสีเขียวมรกต ทับด้วยผ้าคลุมไหล่ สีเดียวกัน ร่างกายนางอวบอิมขึ้น หน้าท้องก็โตไม่น้อยแล้ว ใบหน้าเปล่งปลั่งมีเลือดฝาด

มือหนึ่งอุ้มเตาอุ่นมือ อีกมือโบกเรียกน้องสาว “ลั่วฝู มาที่นี่”

ซูลั่วฝูรีบวิ่งปราดเข้าไปหา พอได้เห็นคนที่ตนพอจะ ฟังฟังได้ น้ำตาก็ร่วงลงเป็นสาย “พี่รอง...”

ซูอินเยว่เห็นน้องสาวเป็นเช่นนี้ก็เจ็บปวดหัวใจ แม้ซูลั่วฝู จะค่อยๆ เติบโตขึ้น ทว่านางก็ยังเป็นเพียงเด็กสาวอายุสิบสี่ปี อยู่ดี

ช่วงนี้เจ้าตัวน้อยในครรภ์ชุกชนไม่หยุด นางอยู่ในจวน อ่องวันๆ ก็เพียงกินแล้วก็นอน หาได้สนใจเรื่องนอกจวน

ดีที่ฉู่จี้เฟิงได้รับข่าวว่าสกุลหยางมาสู่ขอที่สกุลซุ นางจึงรีบรุดมาทันที

หยางเหวินจงพลันเกิดกลางร้ายในใจ

หากซุอินเย่ว์มาถึง เช่นนั้นฉู่จี้เฟิงก็อาจจะมาด้วย ฉันเย่กับฉู่จี้เฟิงสนิทกันยิ่งนัก

เขาจึงรีบยกมือทำความเคารพตามมารยาท “คารวะพระชายาหลังห้อง”

ซุอินเย่ว์จับมือน้องสาวที่เย็นเฉียบไว้ สีหน้าราบเรียบ พลังกล่าวกับหยางเหวินจง “คุณชายหยาง ท่านห้องของพวกเราอยู่ที่โถงใหญ่ เจ้าไปพูดคุยที่นั่นเถิด”

หยางเหวินจงลอบบ่นว่าแยแล้ว ใจยิ่งกระวนกระวาย

ทว่าซุอินเย่ว์ก็ได้จูงซุฉั่วฝูไปยังโถงใหญ่แล้ว เขาจึงทำได้เพียงตามไป

ฉู่จี้เฟิงในชุดคลุมสีแดงสดนั่งอยู่บนเก้าอี้ประธานอย่างสง่างาม พอเห็นซุอินเย่ว์กลับมา เขาก็ลุกขึ้นมาประคองนางไปนั่ง

เหล่าผู้คนต่างตกตะลึง ไม่คาดคิดว่าจู่จีเฟิงจะเอาใจใส่นางถึงเพียงนี้

ก่อนหน้านี้ยังมีข่าวลือว่าสายเลือดในครรภ์มิใช่ของเขา แต่จู่จีเฟิงเป็นใครกัน หากมิใช่สายเลือดของตน เขาจะใส่ใจนางถึงเพียงนี้ได้อย่างไร เห็นที่ข่าวลือนอกจวนล้วนเป็นเรื่องเหลวไหลทั้งสิ้น

หยางไท่ฟูกับหยางฮูหยินไม่กล้าเอ่ยสิ่งใด

หยางซื่อกลับหวาดหวั่นยิ่งนัก นางไม่คาดคิดว่าซู่อินเยว่จะทำเช่นนี้ ทั้งที่มีโช่บุตรสกุลซู่แล้ว ทว่ายังเอาใจใส่ซู่ลั่วฝูเป็นอย่างยิ่ง

ครั้นซู่อินเยว่นั่งลงเรียบร้อย จู่จีเฟิงก็เห็นว่าเตาอุ่นในมือนางยังเย็นไป จึงสั่งให้ช่างอวี่เปลี่ยนให้ใหม่

หยางฮูหยินเป็นฝ่ายเอ่ยทำลายบรรยากาศอันอึดอัดขึ้นก่อน “ท่านต้องใส่ใจพระชายาเช่นนี้ นับว่าน่าอิจฉายิ่งนัก”

หยางไท่ฟูโอบาๆ ในใจคิดว่า

หลังอ้อมแต่ไหนแต่ไรมาไม่ใส่ใจผู้ใดมิใช่หรือ

หยางฮูหยินกล่าวต่อ “บุตรชายของข้า เหวินจงผู้นี้ เป็นคนดีและใส่ใจคนเช่นกัน รอวันที่จะได้แต่งงานกับลั่วฝู เขาย่อมทะนุถนอมรักนางดุจแก้วตาดวงใจ ท่านอ๋องและพระชಾಯาวงใจได้”

สองสามีภรรยาเฝ้าสนทนากันในครั้งนี้อย่างมีความสุข ย่อมมาเพื่อหารือเรื่องแต่งงานของลั่วฝูโดยตรง หยางฮูหยินเกรงว่าการหมั้นหมายจะไม่ราบรื่น จึงรีบให้คำมั่นสัญญา

ฉู่จีเฟิงเหลือบมองลั่วฝู เห็นนางยื่นข้างซออันเยาว์ ดวงตาแดงช้ำคล้ายกระดาษ

“เจ้าชอบเหวินจงนี่หรือ” ฉู่จีเฟิงเอ่ยถาม

ลั่วฝูยิ้มปาก สายหน้า

สีหน้าของหยางไท่ฟู่กับหยางฮูหยินแปรเปลี่ยนไปทันใด

“ลั่วฝู!” หยางซื่อทศเสียงตำหนิ “เรื่องแต่งงานเป็นคำสั่งบิดามารดา เจ้าอย่าได้พูดจาเหลวไหล!”

หยางเหวินจงก็เอ่ยขึ้นว่า “ลั่วฝู ตอนนี้อย่าไม่ชอบข้า วันหน้าก็จะชอบข้าเอง สกฺลจินถอนหมั้นแล้ว เจ้าอย่ามัวผูกใจอยู่กับผู้อื่นอีกเลยนะ”

“ใช่แล้ว ลั้วผู้ การที่สกุลฉินถอนหมั้น ก็เพราะพวกเขา
ดูแคลนเจ้า บัดนี้ทั้งเมืองต่างหัวเราะเยาะเจ้า มีแต่เหวินจง
ที่ไม่รังเกียจ ยังยอมมาสู่ขอ นับว่าน้อยคนนักที่จะทำเช่นนี้”
หยางซื่อพูดเกลี้ยกล่อม

สีหน้าซูอิ่นเยว่แปรเปลี่ยน สายตาคมกริบตัวไป
ยังหยางซื่อ “ซูอูหยิน การที่สกุลฉินถอนหมั้น ไม่ใช่เพราะฝีมือ
ของท่านหрокหรือ ท่านคิดว่าเราสามีภรรยาเป็นคนหูหนวก
ตาบอดกระนั้นรึ ถึงกล้าพูดเหลวไหลอยู่ที่นี่!”

หยางซื่อหน้าถอดสี

ซูลั้วผู้ตะลึง รีบถามขึ้นว่าที่แท้เรื่องทั้งหมดเป็นมา
อย่างไร

ซูอิ่นเยว่ถอนหายใจ จึงเล่าความจริงให้นางฟัง

แท้จริงแล้วเป็นฉู่จีเฟิงที่ไปถามไถ่ถึงต้นสายปลายเหตุ
แม่ทัพผู้เฒ่าฉินยังคงโกรธเคืองอยู่ และยืนยันว่าตนมิได้ไม่พอใจ
ซูลั้วผู้ เพียงแต่โกรธความละโมภเกินควรของหยางซื่อเท่านั้น

Чуลว้ผู้น้ำตาคลอ หันไปจ้องหยางซื่อทันที “ท่านช่างเลวเหลือเกิน! เงินของตนเองไม่ยอมควักไปไถ่ตัวพี่สาม กลับไปขอให้สกุลเงินเพิ่มของมัน โลกนี้มีสตรีหน้าด้านเยี่ยงท่านด้วยหรือ!”

นางรู้สึกอายแทนหยางซื่อ เพราะเหตุนี้แม่ทัพผู้เฒ่าจึงโกรธจนถอนหมั้น

หยางไ่ฟูกับหยางฮูหยินหน้าแดงกำ

พวกเขาไม่คิดว่ากาลเวลาล่วงเลยมาถึงเพียงนี้ หยางซื่อยังไม่รู้จักสำนึก กลับไปก่อวุ่นเรื่องแต่งงานของบุตรธิดา ช่างไร้คุณธรรมสิ้นดี

หยางซื่อกลับเห็นว่าตนมิได้ผิดอะไร กล่าวเสียงแข็งว่า “ข้าไม่มีเงินสักตำลึง เจ้ากลับไม่ยอมไปหายืมเงินให้ข้า ข้าจึงต้องหาหนทางอื่น แล้วอีกอย่าง เยียนอวี้ก็เป็นพี่สาวของเจ้า เจ้ากลับไม่เหลียวแล เช่นนี้มีใช้ว่าขาดคุณธรรมหรือ”

Чуลว้ผู้ทั้งอับอายทั้งโกรธจัด “ท่านบิดเบือนความจริงต่างหาก! ในเมื่อท่านยังมีเงินอยู่ แต่ไม่ยอมควักเงินออกมา อีกทั้งพี่สามยังร่วมมือกับผู้อื่นคิดร้ายต่อพี่รอง เหตุใดข้าต้องไป

ยืมเงินเพื่อช่วยนางด้วยเล่า ข้าอยากให้นางตายในคุกเสียด้วยซ้ำ!”

หยางซือลูกพรวดขึ้น ชีหน้าซูลัวฝู “เห็นหรือไม่ ทุกคนนางช่างใจดำอำมหิต! เยียนอวีไม่เคยคิดร้ายต่อใคร เจ้ากลับใส่ร้ายนาง!”

หยางไท่ฟูถึงกับปวดหัว คิดว่าสกุลซุซ่างเต็มไปด้วยเรื่องวุ่นวายเสียจริง

เรื่องหมั้นหมายนี้ เขาไม่อยากจะพูดถึงอีกแล้ว ควรตัดขาดความเป็นพี่น้องกับหยางซือเสียจะดีกว่า

เขากำลังหาข้ออ้างจะลุกออกไป ทว่าหยางเหวินจงกลับกล่าวแก้ต่างแทนซูลัวฝู “ลัวฝูไม่มีวันใส่ร้ายผู้ใดโดยไร้เหตุผลดอก ท่านอาหฺมิง ท่านอย่าตำว่านางเช่นนี้เลย!”

ซูลีเย่วีเห็นดังนั้นก็อดขำมิได้

ดูท่าหยางเหวินจงจะมีใจต่อซูลัวฝูจริง เช่นนั้นนางก็มีโอกาสทำให้ชายที่มีรักจริงต้องลำบากใจนัก

“ท่านหยางไท่ฟู่ คุณชายหยาง เรื่องหมั้นหมายของลั่วฝู กับสกุลฉินหาใช่เรื่องที่จะเปลี่ยนแปลงง่ายตายไม่ ทั้งสองท่าน เชิญกลับเถิด” ชูอินเยว่เอ่ยหาทางลงให้พวกเขา

หยางไท่ฟู่กับหยางฮูหยินได้ฟังดังนั้นก็ยินดี รีบคิดจะ เก็บของหมั้นกลับไป ไม่ต้องพบเจอกันอีก

แต่หยางเหวินจงกลับนั่งตัวแข็งไม่ยอมลุก สบตาฉู่จีเฟิง กับชูอินเยว่ “พระชายา ข้าว่าคำพูดนี้ไม่ถูกต้องนัก สกุลฉินถอนหมั้นแล้ว อีกทั้งท่านอาหญิงของข้าก็ตกปากรับคำให้หมั้นกับ ข้า เรื่องนี้ถือเป็นทีที่แน่นอนแล้ว ขออภัยที่เอ่ยตรงๆ แต่ท่านบัดนี้ มิใช่บุตรสกุลชูอีก เหตุใดยังต้องนำท่านอ้อมมายุ่งเกี่ยวเรื่องของ สกุลชูด้วย นี่ไม่ผิดธรรมเนียมหรือ หรือว่า ขุนนางใหญ่ในราชสำนักจะสามารถก้าวกายเรื่องในตระกูลอื่นได้ตามอำเภอใจ!”

ฉู่จีเฟิงเงยหน้าขึ้น แววตาเย็นยะเยือก ราวกับจะฉีก กระชากเนื้อเขาออกเป็นชิ้นๆ

หยางไท่ฟู่ตกใจจนตัวสั่น รีบโขกศีรษะคารวะฉู่จีเฟิง พลางหันไปตวาดบุตรชาย “เจ้าลูกอกตัญญู! กล้าพูดเช่นนั้นต่อ หน้าท่านอ่องได้อย่างไร! รีบคุกเข่าขอโทษท่านอ่องเสียเดี๋ยวนี้!”

เขามีอาจปล่อยให้บุตรชายถูกถอนลิน หรือถูกตัดแขนได้

หยางเหวินจงถึงเพิ่งรู้สึกตัวว่าได้กล่าววาจาล่วงเกิน
หลิงอ๋อง ดวงตาของนั้จี้เฟิงราวกับบ่อสุรร้าย ทำเอาเขาตัวสั่นไป
ทั้งร่าง

แต่คำพูดก็หลุดปากออกไปแล้ว แม้จะหวาดกลัวก็ไร้
ประโยชน์

บทที่ 391 ฉินเย่เตรียมโลงศพไว้ให้เจ้า

“ท่านอ๋องยอมเคยได้ยินคำกล่าวที่ว่า ‘มีศีลธรรมสามารถเดินไปทั่วหล้า หากไร้ศีลธรรม แม้ก้าวเล็กๆ ก็ทำไม่ได้’ หรือท่านอ๋องว่าจะไม่ยึดหลักเหตุผล ไม่รักษากฎหมายบ้านเมือง?”

ฉู่จีเฟิงมองท่าทางอวดรู้ของเขาแล้วก็อดไม่ได้ที่จะยกมุมปากขึ้นก่อนเอ่ยว่า “น่าขันยิ่งนัก เรื่องที่ข้าทำ เคยมีครั้งใดที่ยึดหลักเหตุผลหรือรักษากฎหมายเล่า”

หยางเหวินจงชะงักไปเล็กน้อย

คำพูดนี้กลับเป็นความจริง...

ฉู่จีเฟิงเอ่ยต่อ “ข้าไม่ปิดบังเจ้าก็แล้วกัน วันนี้เจ้าคือดั่งจะหมั้นหมายกับซูลั่วฝู ไม่เพียงแค่ว่าเจ้า แม้แต่บิดามารดาและพี่น้องของเจ้าก็อาจจะไร้ซึ่งชีวิต เช่นนั้นแล้ว เจ้ายังยืนยันจะหมั้นหมายกับนางอีกงั้นหรือ”

ราวกับคลื่นน้ำแข็งซัดกระทะแตกเข้ามา หยางเหวินจง
ตัวเย็นเฉียบไปทั้งร่าง ไม่รู้จะตอบเช่นไรดี

เขา hobbiesใจเล็กน้อย ก่อนเอ่ยว่า “ไต่หล้าอยู่ไต่ร่ม
พระบารมีของฝ่าบาท ท่านองค์คิดจะฆ่าคนเพื่อปิดปากจริง ๆ
หรือ”

แท้จริงแล้วในใจของหยางเหวินจงเกิดความหวาดกลัว
อยู่บ้าง

หากฉินเย่กับฉู่จีเฟิงเป็นคนประเภทเดียวกัน เช่นนั้นคอ
ของเขากับคนสกุลหยางก็คงมีกระบี่เล่มหนึ่งวางพาดคอกอยู่แล้ว

ไม่ใช่ว่าเขาไม่ชอบ Чуฉ่วฝู เพียงแต่ Чуฉ่วฝูไม่คุ้มค่าพอที่
เขาจะต้องสละชีวิตเพื่อนาง...

ฉู่จีเฟิงยกริมฝีปากขึ้นอย่างเย้ยหยัน เอ่ยเสียงเรียบ “เจ้า
ไม่ได้แย่งสตรีของข้า ข้าจึงไม่ยอมเสียเวลาไปเอาเรื่องกับเจ้า
แต่ฉินเย่ติดตามข้ามาเนิ่นนาน นับวันอุปนิสัยก็ยิ่งเหมือนข้ามาก
ขึ้นทุกที เจ้ากล้าแย่งสตรีของเขา เกรงว่าตระกูลเจ้าคงจะได้รับ
โศกศพบที่เขาส่งมาในไม่ช้า”

หยางไท่ฟูและหยางฮูหยินต่างตกใจจนเหงื่อแตกท่วม
กาย

เมื่อถูกฉู่จีเฟิงเตือนเช่นนี้แล้ว พวกเขา仍将ปล่อยให้
ลูกชายเอาแต่ใจได้อีกหรือ

หยางฮูหยินรีบคว้าหนังสือหมั้นไป แล้วให้เด็กรับใช้ลาก
ตัวหยางเหวินจงออกไป

“รบกวนพวกท่านแล้ว ขอลา!” หยางไท่ฟูเอ่ย ก่อน
รีบร้อนพากันออกจากจวนสกุลชูไป

อย่างไรเสียสกุลเล็ก ๆ เช่นสกุลหยาง ก็ไม่ยากเอา
ตัวเองไปข้องเกี่ยวกับฉู่จีเฟิง

หยางซื่อถึงกับตะลึงงัน อยากจะเรียกพวกเขาให้กลับมา
แต่คนก็หายลับไปจนไม่เห็นเงาแล้ว

บรรยากาศในห้องโถงใหญ่พลันกระอักกระอ่วนขึ้นมา
หยางซื่อคิดจะแอบถอยไปอย่างเงียบเชียบ

“เดี๋ยวก่อน” ซูอินแย้วเรียกนางเอาไว “เรื่องของคนสกุลซุ
ซ่าไม่คิดจะก้าวก่ายหรือยุ่งเกี่ยว แต่เรื่องของลั่วฝู ท่านเข้ามายุ่ง
วุ่นวายไม่ได้เด็ดขาด”

หยางซือชนลุกซุไปทึ่งสรรพวงค์กาย ทว่าเมื่อนางนึกถึง
อนาคตของสกุลซุ ก็ยังฝันใจกล่าวว่า “เจ้าไม่ดูแลเยียนอวีก็ช่าง
แต่เรื่องของลั่วฝู เจ้าอย่าหวังจะได้ก้าวก่าย เจ้าตอนนี้มิใช่คน
สกุลซุแล้ว เจ้าจะมายุ่งได้อย่างไร หากอยากจะทำก่าย เช่นนั้น
ก็ไล่ตัวซุเยียนอวีออกมาก่อน!”

“ซุซุหยิน ท่านรู้หรือไม่ว่าซุเยียนอวีเคยทำเสื้อผ้าเด็ก
สองชุดไว้ให้ลูกในครรภ์ของซ่า” ซูอินแย้วถามขึ้นกะทันหัน

หยางซือถึงกับชะงัก ดวงตาปรากฏแววววดทวันขึ้นมา
ทันที

ท่าทีของนางบ่งบอกว่า หยางซือรู้อยู่แล้ว

เมื่อได้คำตอบแน่ชัด ซูอินแย้วก็หัวเราะเสียงเย็น “พวก
ท่านแม่ลูกรันทายเองแท้ๆ ยิ่งกล้าจะคิดเล่นเล่นให้ใส่ซ่าอีก
หรือ ซ่าจะไล่ตัวซุเยียนอวีออกไปได้อย่างไร คงต้องให้ผู้คุมคอย
ดูแลนางให้ดียิ่งขึ้นเสียมากกว่า”

ใบหน้าหยางซื่อซิดเผือดไปทันที หัวใจหวาดกลัวจน
สั่นระรัว

แท้จริงแล้วเป็นเชี่ยถิงอวีที่นำผ้ามาให้นาง พร้อมทั้งยุยง
ให้นางกับบุตรสาวตัดเสื้อผ้าไปมอบให้ซุอินเยว่

แรกเริ่มซุเยียนอวีก็ไม่เต็มใจ นางเห็นว่าสกุลเชี่ยแม้จะ
เป็นตระกูลสองเฮา แต่ฉู่จี้เฟิงมิใช่คนที่ควรไปยั่วยุ ไม่จำเป็น
ต้องเลือกข้างเพื่อทำร้ายซุอินเยว่

ทว่าหยางซื่อกลับไม่คิดเช่นนั้น นางเห็นวาระวงศ์
เปลี่ยนแปลงดิน ย่อมเปลี่ยนแปลงขุนนาง ฉู่จี้เฟิงจะยิ่งใหญ่ได้อีก
นานสักเท่าใด

เมื่อนางกับบุตรสาวยอมทำเรื่องนี้แทนตระกูลเชี่ย
เช่นนั้นอนาคตของไปเฮ่าย่อมมีหวังสดใส

แต่บัดนี้ พวกนางถูกฉู่จี้เฟิงกับซุอินเยว่จับได้ ทุกอย่าง
พลิกผัน

หยางซื่อครุ่นคิด ก่อนจะตัดสินใจโยนความผิดทั้งหมด
ให้ซุเยียนอวีรับไป

“พระชายา ที่เจ้าพูดหมายความว่าอย่างไร อวีเออร์ตัด เสื้อผ้าเด็กจริง แต่จะทำส่งให้ผู้ใด ข้าไม่รู้เรื่องเลยสักนิด” หยางซือ โทกหน้าตาย ไม่ยอมรับแม่แต่น้อย

ซูอิ่นเยวี่ไม่ได้ประหลาดใจนัก เพราะหยางซือไม่เคย รักใคร่เอ็นดูซูเยียนอวี่มากนัก การผลักภาระให้นางจึงเป็นเรื่อง ที่สมเหตุสมผล

ซูอิ่นเยวี่กัดฟันแน่น แต่เมื่อไร้หลักฐานก็ไม่อาจเอาผิด หยางซือได้

ฉู่จี้เฟิงกลับหันตามองด้วยสายตาคมกริบ “เจ้าสอน บุตรสาวเช่นนี้ เจ้าก็ควรต้องรับผิดชอบบ้าง”

หยางซือทรุดกายลงคุกเข่า ไชกศีรษะสองครั้ง “วันนี้ข้า ขอคุกเข่าขอภัยต่อหน้าท่านอ๋องและพระชายา! หากเยียนอวี ยังมีชีวิตรอดออกมาได้ ข้าจะเข้มงวดดูแลนางให้ดี จะไม่มีวัน ปล่อยให้นางก่อความผิดอีกเป็นอันขาด!”

สีหน้าโหดเหี้ยมของฉู่จี้เฟิงพลันจางลง ราวกับว่าโทสะ ของเขาได้ลดลงแล้ว เขาไม่คิดที่จะเอาเรื่องหยางซืออีกต่อไป

เขาเอ่ยเสียงเบากับชูอินเยวี่ “ฟ้ามืดแล้ว เรากลับจวนกัน
เถิด เจ้าขึ้นรถม้าไปรอข้าก่อน”

ชูอินเยวี่พยักหน้า ร่ำลา Чу ลั้วฝู แล้วจึงออกไปพร้อม
ซางอวี่

ฉู่จีเฟิงรอนพระชายาเดินทางออกไป จึงหันกลับมาจ้อง
หยางซื่อ

เขาไม่เอ่ยคำ เพียงสะบัดฝ่ามือสองครั้ง กำลังภายในซัด
กระแทกเข้าที่หัวเข้าทั้งสองข้างของหยางซื่อจนแหลกละเอียด!

หยางซื่อกรีดร้องโหยหวน ล้มขดอยู่บนพื้น เจ็บปวดจน
เกือบสิ้นสติ

บ่าวไพร่สกุลซุต่างตกตะลึง แต่ไร้ผู้ใดกล้าเข้าไปช่วย

Чу ลั้วฝูสะดุ้งตกใจ ไม่คาดคิดว่าฉู่จีเฟิงจะลงมือรุนแรง
เช่นนี้

ฉู่จีเฟิงไม่สนใจผู้อื่น เอ่ยกับ Чу ลั้วฝู “ฉันเย่อออกไปนอก
เมืองหลวงเพื่อจัดหาสมุนไพรรักษาอีกไม่นานก็จะกลับมา เจ้าไม่ต้อง
กังวล”

“เจ้าคะ...ขอบคุณพี่เขย” ชูลัวผู้เสียงสั้น หน้าซีดเผือด

ฉู่จี้เฟิงเอ่ยต่อ “หยางซือพลาดพลั้งตกบันได ขาทั้งสอง
พิการ ต่อกันไปสกุสซูกี้ให้อีเหนียงของเจ้าดูแลแทน”

หยางซือโอบหน้าเหี่ยวย่น บิดเบี้ยวด้วยความเจ็บแค้น
ตะโกนเสียงกร้าว “ไม่จริง...ไม่จริง! ท่านเป็นคนทำลายเข้าของ
ข้า ท่านต่างหาก!”

ฉู่จี้เฟิงหรีตาแฉับลง แหวต้ออันตราย “เพื่อเจ้ายิ่งนัก
เช่นนั้นต้องดูแลให้นางอยู่แต่ในเรือน อย่าให้ก้าวออกจากจวน
เกรงว่านางจะไปทำร้ายผู้อื่นเข้า”

ชูลัวผู้เข้าใจทันที รีบพยักหน้า “ข้าจะจำไว้”

เมื่อจัดการทุกอย่างเสร็จ ฉู่จี้เฟิงก็เดินออกจากจวนไป
โดยไม่สนใจอีกฝ่าย

หยางซือที่ตอนแรกยังมีความเกรงใจอยู่บ้าง ครั้นฉู่จี้เฟิง
กับชูลัวเฝ้าจากไปแล้ว นางก็หมดสิ้นความหวาดหวั่น

นางสั่งให้บ่าวไปเชิญหมอมมา พร้อมทั้งตำทอบ่าวรับใช้ว่า
ไม่จงรักภักดี บังคับให้รีบไปแจ้งทางการ โทงใหญ่พลันวุ่นวาย
อลหม่าน

“หยุดให้หมด!” ชูลัวผู้ยืนอยู่กลางห้อง เอ่ยเสียงกังวาน
แน่นำ กำหมัดแน่น “พวกเจ้าไม่ได้ยินหรือ ท่านอ๋องบอกแล้ว
ว่าท่านแม่เสียสติ พวกเจ้าจะไปแจ้งทางการให้วุ่นวายทำไมกัน!”

ฉู่จีเฟิงได้ப்புทางไว้แล้ว นางยอมไม่ทำให้ความหวังดีนั้น
สูญเปล่า

หยางซื่อทำร้ายทั้งนาง ทั้งพี่รอง นางไม่จำเป็นต้องสนใจ
เรื่องความจงรักภักดีหรือคุณธรรมได้อีก!

บ่าวไพร่ต่างมองหน้ากัน แต่ไม่นานก็ยื่นเข้าแถวเป็น
ระเบียบ “ขอรับ คุณหนูสี่”

หยางซื่อเบิกตากว้าง นางไม่คาดคิดว่าบ่าวไพร่เหล่านี้จะ
เชื่อฟังคำสั่งของชูลัวผู้ นางจิกเล็บลงบนพื้นจนเกิดรอยเลือด
เป็นทาง